

Egyszerű emberek

*bogyan juthatnánk mi el
a bensőnkben tündöklő világba?
gazos és csatakos mezőkön gázolunk,
űzött vadként az őszi alkonyatban,
ami elérhető, veszi varázsát,
rejtekek se jó, szellős és nyirkos árok,
abonnan a közeledő kutyafalka csabolása
kiver és hajszol tovább*

*gyarlók vagyunk mi
csak az örökkévaló eszmékért küzdeni,
botladozunk és tétovázunk, körbeölel
bennünket a világ ezernyi színeváltozása,
ám ha a közelünkben egyetlen kőtörőfű
fölemeli bátoritanul a fejét, netán
a nyiladozó értelem szépsége fölragyog
valamelyik ifjú kíváncsi tekintetében,
akkor már tennünk kell értük is valamit,
pedig tudjuk: a fű alábanyatlak csakhamar,
az értelem fénye lankad, majd kialszik,
a benne bizakodókat kivégzi sorra az idő*

*és mi reménykedünk mégis,
oldódik egyszer gyötrelmes magányunk,
nem hagy bennünket végképp magunkra az Úr,
akiket szerettünk gyatrán és tehetetlen
földi sutasággal, azokkal együtt fogad be,
tékozló, balga gyermekeit az otthonába,
melynél nincs számunkra biztosabb oltalom,
se tündöklőbb fényű hely a jeges éjszakában*